

Бѣхъ священникъ и надминъвахъ белциты въ съблазненіето; Бѣхъ ѹжененъ, и държахъ владницата предъ очиты на жена си; бѣхъ баща, и станяхъ ѹчитель на злото на дѣцата си; междѸ хората бѣхъ единъ примѣръ на погыбель-та. И да ли не можяхъ съ мъчи самъ си безъ да вкарамъ чрезъ съвѣта си, чрезъ примѣра си, чрезъ съблазненіето си, и дрѸгы въ мъката? и имамъ ли нѣкое оправданіе? Азъ съ кажъ, нъ не ма полъзѸва, защото времето на прощеніето прѣмина, това е времето на въздаданіето, и слѣдователно, що имамъ да сторя? азъ обвинявамъ себе си, и осждавамъ себе си. Боже, не ми е нѸждно осжденіето ти, съвѣсть-та ми ма осждава; азъ самоволно отхождамъ да съ скрѸжъ въ Ядъ, за да си не гледамъ грѣхове ты; прими ма о Мъко, а Радъ не е въкъ за мене. ДѸмамъ го, и трѣперя; тѸй, о Христіане, обвинява, тѸй осждава, обвинительница, и сѸдѸа сѸщата съвѣсть: „И нѣсть, нѣсть, (спомандва сватый Златовстъ) нѣсть сѸдѸій недскѸпнагъ, ꙗкоже нашеѸ съвѣсти.“ Нъ стой, грѣшна дѸше, чѸкай, къдѣ отивашъ? като ти направи обвиненіето, и осжденіето самата ти съвѣсть, чѸкай, че трѣбва още Божіето ПравосѸдіе да направи сѸдѸтъ и отмыщеніето; о сѸде! о дѸше!

Христіане, азъ тѸка трѣбваше да направя като онзи раздменъ живописецъ, който като мыслалъ, че е невъзможно да испише Слениното лице, което е было съ една рѣчь сичката хѸвостъ на естество, исписалъ го съ една покрѸвка, и оставилъ на Ѹма да си помысли онова, което рѸката не можала да испише; трѣбваше тѸка да слѣза отъ Ямвона, и да покрѸа съ мзлчаніе лицето на едного Бога сѸдѸа, въ когото пламти сичкыѸтъ гнѣвъ на Божіето мѸ правосѸдіе, за да остава да помысли ѸмѸтъ ви онова, което не може да представи ꙗзыкѸтъ ми. Лицето Божіе, и колко е страшно на человекѸскыты очи! азъ го описахъ и въ дрѸго мое подчненіе на пространно, това само повтарямъ сега: азъ знамъ, че когато Богъ слѣзълъ на Синайската гора, то мѣсто станало много страшно: „тамъ, (говори свѸщенното Писаніе) пламъци огненни, дымъ, мрачни облацы, гръзове, и молнѸа,(1) тѸй што и отъ далечъ като гледали, и сѸдѸвали съ растреперали сичкыѸтъ Израилскый народъ; и при сичко това тамо Богъ не былъ слѣзълъ за да прави сѸдѸ, нъ за да даде закона. Нъ кога дойде въ слава-та си, не за да даде закона си, нъ да сѸди престѸпнициты на за-

[1] . Исход. 19.